

ТРАЈЧЕ КАЦАРОВ

ШОФЕР

Ћиро Ћиро је био шофер. Они који су га познавали говорили су да се родио са воланом у руци. Прва реч му није била „мама” већ „волан”. Возио је свуда и свакога. Возио је све, од сканије до фиће. Возио је сваког, од политичара, успешних бизнисмена до фукаре.

Возио је друге али није дозвољавао да неко њега вози. У ствари, дозвољавао је, али само у ретким приликама. Једном сам га и ја возио. Није било никога да га пребаци до родног села његове жене. Била је то нека свињска слава, позната у нашем народу као Свињокољ, а он је јако поштовао женину фамилију.

Стигли смо након пола сата вожње. Изашао је из аута и пошао блатњавим сеоским путем, шепајући.

„Што шепаш?” – упитао сам га.

„Да нисам кочио, не бисмо стигли довде” – рекао ми је не заустављујући се.

Отресао је крагну капута од перути и кренуо да ми набраја сва места где сам могао направити удес: на првој кривини када смо изашли из града, на каменом мосту, код железничке пруге, испред бензинске пумпе, поред сеоске крчме... и тако редом.

Набројао ми је и у које сам све ствари могао ударити: семафор на раскрсници у центру града, телефонски стуб, контејнер за смеће, све камионе са којима смо се мимоишли. Осећао сам се као да се будим из сна чији сам садржај заборавио.

Док сам се мувао око аута како бих се уверио да нема ниједне огреботине, он се одвукао до славе.

Назад, у град, вратио сам се сâм.

Није био болешљив, зато сам и био изненађен када сам чуо да су му, неколико година после наше заједничке вожње, одсекли десну ногу. Није дуго поживео са одсеченом ногом.

Након његове смрти, његов син нам је испричао: „Пре но што је испустио душу, Ђиро Ђиро је рекао: ’Живот у возњи је несигуран, а ја немам ногу да бих кочио. Страх ме да не погинемо узалуд.’”

ДАН ЗА ПИЈАЦ

Био је петак. Сваког петка, још од малих ногу, Сурат Петко је ишао на пијац. Тај петак је падао у новембру месецу. Температура је била висока, небо је било чисто, а и птице су биле распеване. Сурат Петко је осећао топлину у грудима. Радовао се што иде на пијац. Пијачни дан је доживљавао као празник. Зато се увек облачио тако као да иде на полагање венца незнаном јунаку.

Тог петка, испред пијачне капије, пришла му је групаца малишана. Просили су. Сурат Петко им је скренуо пажњу на то да је време лепо и да птице певају. Уплакана деца причала су углас како су гладни.

Сурат Петко био је пресрећан што је на себи имао празнично одело, што се тог новембарског петка враћао кући са празном корпом.

КИЈАВИЦА

Једног дана испред Цако Цако, на улици којом се увек враћа с посла, ситни старац му је кинуо на врх носа. Цако Цако је пожурио да рукавом сакоа обрише слине.

У граду је владала пандемија. Грађанима је било дозвољено да кијају само у рукаве капута или џемпера.

Цако Цако је кренуо да црвени од беса. Црвенео је али се и плашио.

„Па је ли могуће да неко мени кине у нос” – говорио је самом себи док је ходао улицом.

А на улици су му непознати људи, ниоткуда и са свих страна, кијали у потиљак, у уши, на косу итд.

Увече, очишћен од туђих слина, пресвучен у пиџаму, на корак до кревета и сам је кинуо.

То је био једини тренутак када није помислио на пандемију и на то да је можда болестан.

Превео с македонског
Ауџор